

Arrest

nr. 270 378 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2021 tot weigering van de afgifte van een humanitair visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De Afghaanse referentiepersoon, A.S., die 21 jaar oud is, verkreeg op 17 december 2018 de subsidiaire beschermingsstatus in België.

1.2. G.S.S. is de 52-jarige moeder van A.S. en L.S. is de 28-jarige Afghaanse zus van A.S. Beiden dienden op 9 maart 2021 een aanvraag in tot de afgifte van een humanitair visum om A.S. in België te vervoegen.

1.3. Verweerder neemt op 21 oktober 2021 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Commentaar: Aangezien de 52 -jarige Aghaanse moeder zich samen met haar 28- jarige Aghaanse dochter L.S. 01/09/1993° (visumaanvraag ISB 57214) in België wenst te vestigen bij haar Afghaanse zoon, A.S. 19/07/2000° 21jaar OV 8652670 kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU moeder ifv niet EU meerderjarige zoon) waardoor er voor beide personen een humanitair visum aangevraagd werd, ondersteund door een begeleidend schrijven dd. 08/04/2021 vanwege advocaat Micholt. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst, uit de asiëlverklaringen van de zoon (document toekenning van de Subsidiare Bescherming CGVS dd.17/12/2018 pl-3) bleek dat hij zijn broers I. en H. / zus N. vergat te vermelden, betrokkene heeft dus nog kinderen voor wie er geen humanitair visum aangevraagd werd. Hetzelfde geldt omtrent het overlijden van de echtgenoot ten gevolge een verkeersongeluk dd 2015 : in deze werden eveneens tegenstrijdige verklaringen afgelegd in de asiëlprocedure waardoor ook dit element in twijfel getrokken wordt bij de beoordeling van de aanvraag + bij gebrek aan voorlegging van een rechtsgeldig overlijdensattest. De familiale omstandigheden en gezinssamenstelling zijn bijgevolg onduidelijk waardoor een mogelijke schending van de bepalingen van Art 8 van het EVRM dat eveneens zijn (in geval van weigering van het visum, de redenering van de advocaat kan hier niet gevolgd worden). Uit het administratief dossier en verklaringen van de te vervoegen zoon blijkt verder dat hij in Pakistan geboren is en opgroeide, en dat een mogelijk gevaar voor de Taliban bij de beoordeling van zijn asiëlaanvraag bijgevolg als geheel ongeloofwaardig beschouwd werd. Hetzelfde is van toepassing bij de beoordeling van een mogelijk gevaar voor de Taliban voor betrokkene sinds zij volgens verklaring van advocaat Micholt in 2017 terug naar Afghanistan zou zijn gekeerd : er werd geen enkel element of begin van bewijs aangebracht die deze verklaring kan staven. De algemene veiligheidsrapporten/ persartikels die bij de aanvraag werden voorgelegd teneinde de precare situatie waarin betrokkenen zich 'uiteraard' zouden bevinden tonen geen persoonlijk gevaar voor betrokkenen aan of een mogelijke schending van de bepalingen van Art 3 van het EVRM. Betrokkene bevindt zich wellicht niet in Aghanistan en heeft nooit problemen met de Taliban gehad, het NGO werk vond plaats in Pakistan in plaats van Aghanistan. Het is onduidelijk in welke omstandigheden + land + plaats en in welke precare situatie betrokkene en haar meerderjarige dochter zich momenteel bevinden. Verder blijken uit de aanvraag geen bewijzen van regelmatige contacten en of van steun vanuit België. Betrokkenen hebben de mogelijkheid om indien nodig financieel gesteund te worden vanuit België via internationale operatoren (Western Union, Moneygram...) en kunnen contact houden via de moderne mediakanalen (Whatsapp, andere) hiervoor hoeven zij zich niet in België te vestigen. Andersom is het mogelijk een optie dat de zoon tijdelijk naar Pakistan reist om zich daar tijdelijk met zijn familie te herenigen. Op basis van de gegevens van het administratief wordt het niet opportuun geacht dat zijn moeder en zus hem in België komen vervoegen op basis van dwingende humanitaire gronden. Zonder elementen die wijzen op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, van contacten en een zekere financiële en of morele afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen zoon zou de afgifte van een humanitair een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 10VW inhouden. Humanitaire visa worden geval per geval streng beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een D-visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 aan betrokkene geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing

belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeksters voeren in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van *"de onderzoeksplicht"*, van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij hun middel:

"[...] Samenvatting middel:

De argumenten waarop verwerende partij zich steunt in de bestreden beslissing zijn onzorgvuldig onderzocht. Bovendien houdt verwerende partij onvoldoende rekening met de opgestuurde motivatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of verweerster bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (arrest RvS nr. 166.860 van 17 januari 2007; arrest RvS nr. 101.624 van 7 december 2001; arrest RvV nr. 28.348 van 5 juni 2009).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan verwerende partij de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (arrest RvS nr. 154.954 van 14 februari 2006).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verweerster bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (arrest RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Verwerende partij meent dat er in casu geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zouden zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 Vw. zouden kunnen rechtvaardigen. Dit is het resultaat van een zéér onzorgvuldig onderzoek, waarbij de zorgvuldigheidsplicht meermaals geschonden wordt.

- Geïsoleerd in Afghanistan

Verwerende partij haalt vooreerst aan dat verzoekende partijen niet aangetoond hebben dat zij familiaal geïsoleerd zouden zijn in Afghanistan. Nochtans werd er in de motivatie ter ondersteuning van de aanvraag aangetoond dat verzoekende partijen weldegelijk alleen in Afghanistan verbleven:

"Het koppel heeft vier kinderen: een tweeling I. en F., een dochter L. en een zoon A..

Het leven was echter zwaar voor moeder S..

Na de geboorte van de tweeling moest moeder S.F. opgeven ter adoptie omdat ze niet voor haar kon zorgen. Een vriend van de vader die in Afghanistan woonde, nam de zorg voor haar op.

Negen jaar geleden is de zoon Ismail een natuurlijke dood gestorven. Vader S. is in 2016 om het leven gekomen door een verkeersongeval. De rest van het gezin (moeder S., dochter L. en zoon A.) moest in 2017 hun hebben en laten in Pakistan achterlaten omdat het land Afghaanse vluchtelingen begon uit te zetten."

(stuk 6, motivatie ter ondersteuning van de visumaanvraag, dd. 21 april 2021, [...])

F. is getrouwd en woont op heden samen met haar echtgenoot en diens familie. N, een andere dochter van het gezin, is lange tijd geleden in het huwelijk getreden en woont op heden samen met haar echtgenoot.

De andere twee zonen van het gezin, I. en H., wonen evenmin samen met het gezin. Bijgevolg staat het vast dat verzoekende partijen alleen achterbleven en dat zij door niemand onderhouden werden in hun land van herkomst.

- Huidige verblijfplaats

Verzoekende partijen zijn samen met de heer A. in 2017 terug naar Afghanistan gevlucht. De heer A. heeft hier duidelijke verklaring over afgelegd tijdens zijn procedure om internationale bescherming:

(...)

(stuk 7, nota's verhoor CGVS van de heer A., dd. 5 oktober 2018)

Dit werd eveneens beschreven in de ondersteunende motivatie:

“In 2017 dienden ze het land te ontvluchten omwille van de beleidswijziging van de Pakistaanse overheid. Het gezin keerde terug naar het dorp Shangar, provincie Kunar, van waar de vader origineel afkomstig is.”

(stuk 6, motivatie ter ondersteuning van de visumaanvraag, dd. 21 april 2021, [...])

Dit wordt ook bevestigd in objectieve informatie:

“Pakistani authorities have carried out a campaign of abuses and threats to drive out nearly 600,000 Afghans since July 2016, Human Rights Watch said in a report released today. The returnees include 365,000 registered refugees, making it the world's largest mass forced return of refugees in recent years. They now face spiraling armed conflict, violence, destitution, and displacement in Afghanistan.”

(stuk 8, Human Rights Watch, Pakistan: Mass Forced Returns of Afghan Refugees, 13 februari 2017, te consulteren op: <https://www.hrw.org/news/2017/02/13/pakistan-mass-forced-returns-afghan-refugees>, [...])

Het staat dus voldoende vast dat verzoekende partijen in 2017 naar Afghanistan terugkeerden. Daar hebben ze verschillende jaren gewoond en een nieuw leven proberen op te bouwen. Helaas was hun leven na de recente machtsovername door de Taliban opnieuw in gevaar. Hierdoor vluchtten de verzoekende partijen in augustus 2021 naar Pakistan, waar ze momenteel zonder verblijfsvergunning verblijven.

- Bewijzen contacten en financiële steun

Ten slotte verwijst verwerende partij naar het feit dat er geen bewijzen van regelmatige contacten en of van steun vanuit België worden voorgelegd.

Nochtans werden er bij de ondersteunende motivatie bewijzen voorgelegd dat verzoekende partijen via WhatsApp regelmatig contact hebben met de heer S. (stuk 9, bewijzen contact via WhatsApp).

Verzoekende partijen hadden geen enkel idee dat deze bewijzen onvoldoende waren, gezien verwerende partij nooit bijkomende informatie heeft opgevraagd! Nochtans werd er in de ondersteunende motivatie van de visumaanvragen melding gemaakt van de tussenkomst van meester Micholt als raadvrouw van de verzoekende partijen. Meer zelfs, er werd expliciet vermeld dat indien er andere documenten nodig zouden zijn, er steeds contact opgenomen mocht worden met de raadvrouw van verzoekende partijen:

“Indien u meer informatie wenst of indien u andere documenten wenst te verkrijgen, dan kunt u zich steeds tot mij richten”

(stuk 6, motivatie ter ondersteuning van de visumaanvraag, dd. 21 april 2021)

Er is op heden geen enkele wet die bepaalt welke documenten er voorgelegd moeten worden om de banden tussen de aanvrager en de persoon in België aan te tonen. Bijgevolg konden verzoekende

partijen onmogelijk weten welke documenten zij zeker moesten voorleggen. Meer zelfs, verzoekende partijen konden onmogelijk weten dat de voorgelegde documenten niet voldoende zouden zijn!

Desondanks weigerde de verwerende partij aan de verzoekende partijen of aan hun raadvrouw bijkomende informatie op te vragen. In plaats daarvan besliste de verwerende partij simpelweg om het dossier zonder meer af te wijzen.

Er is in de beslissing geen enkele reden terug te vinden waarom men geen extra informatie kon opvragen. Dit is een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en toont aan dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld.

Immers had verwerende partij aan verzoekende partij de mogelijkheid moeten bieden om haar hierover te horen. Verzoekende partij verwijst hiervoor naar het arrest nr. 170 876 van 29 juni 2016 van uw Raad:

“Aangezien het niet wordt betwist dat verzoeker niet voorafgaand aan het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing in de mogelijkheid werd gesteld zijn standpunt uiteen te zetten over de ambtshalve vaststelling dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld was, element dat doorslaggevend is in de bestreden weigeringsbeslissing, kan hij worden bijgetreden waar hij betoogt dat het de verwerende partij als zorgvuldige overheid toekwam hem de mogelijkheid te bieden om verdere duiding te geven en hem hierover dus te horen.”

(arrest RVV nr. 170 876 van 29 juni 2016, [...])

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur namelijk op om bijkomende informatie op te vragen zodat zij tot een deugdelijke besluitvorming kan komen. Waar verwerende partij stelt dat er onvoldoende bewijzen van recente contacten en financiële steun voorliggen, heeft zij echter nagelaten om bijkomende inlichtingen te vragen hieromtrent. Verwerende partijen kon minstens verzoekster uitnodigen om bijkomende informatie te bezorgen, alvorens een weigeringsbeslissing te nemen.

“De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.”

(arrest RVV nr. 146 205 van 4 juni 2014, [...])

Verzoekende partijen hebben namelijk weldegelijk recente bewijzen van hun contacten en het feit dat de heer S. hen financieel ondersteund.

Verzoekende partijen en de heer S. hebben contact via WhatsApp waar ze quasi dagelijks berichten naar elkaar sturen en geregeld videobellen met elkaar (stuk 10, bewijzen contacten).

Daarnaast ondersteunt de heer A. zijn moeder en zus ook financieel (stuk 11, recente bewijzen overmaken geld). Sinds zij gevlucht zijn uit Afghanistan maakt de heer A. geld over aan de heer H. R.. Immers hebben verzoekende partijen geen verblijfsvergunning in Pakistan, waardoor zij geen geld in ontvangst kunnen nemen. Er wordt een verklaring van de heer H.R. toegevoegd die dit bevestigt (stuk 26, verklaring van de heer H.R.).

- Samenvattend

Het voorgaande toont aan dat verwerende partij een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd. Uit het voorgaande blijkt dat er weldegelijk bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen. [...]

2.2. Waar verzoeksters een schending aanvoeren van de “onderzoeksplicht” verduidelijken zij niet welk beginsel van behoorlijk bestuur zij hiermee wensen aan te voeren. In hun inleidende theoretische uiteenzetting lichten ze ook niet toe wat deze plicht zou inhouden. In de mate dat verzoeksters hiermee zouden doelen op het zorgvuldigheidsbeginsel, verwijst de Raad naar punt 2.4. Ook wat betreft “het beginsel van behoorlijk bestuur”, specificeren zij niet welke beginselen zij hiermee wensen op te werpen andere dan het reeds aangevoerde zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve

overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters geen humanitair visum wordt verstrekt. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeksters in hun visumaanvraag opgeworpen elementen en gemotiveerd waarom verweerder van oordeel is dat er geen humanitair visum kan worden uitgereikt. Verzoeksters lichten niet toe waarom de motieven hen niet in staat stellen zich erop te verdedigen. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeksters kennis hebben van de motieven van de bestreden beslissing, gezien ze die inhoudelijk bekritisieren. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek, die verzoeksters op de motieven uiten, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht waarvan ze de schending trouwens uitdrukkelijk aanhalen in hun theoretische uiteenzetting.

2.4. Zowel voor de invulling van de materiële motiveringsplicht als voor de zorgvuldigheidsplicht kan de Raad zich aansluiten bij de theoretische beschouwingen daarover in het verzoekschrift.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

2.6. De bestreden beslissing verwijst naar een begeleidend schrijven van de advocaat van verzoeksters van 8 april 2020. In het administratief dossier zit e-mailverkeer van die datum van de advocaat van verzoeksters, gericht aan verweerder in verband met hun visumaanvraag, waarbij wordt verwezen naar *“de motivatie en bijhorende overtuigingsstukken”*, die *“gelet op hun grootte”*, kunnen worden teruggevonden via een hyperlink naar een met een wachtwoord beveiligd WeTransfer-document. De Raad dient op te merken dat deze hyperlink niet langer actief is, zodat hij geen kennis kan nemen van de inhoud hiervan. Hij gaat er echter vanuit dat deze *“motivatie”* wordt weergegeven in stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift, dat in het verzoekschrift omschreven wordt als *“motivatie ter ondersteuning van de visumaanvraag, dd. 21 april 2021”* en dat de bij deze *“motivatie”* *“bijhorende overtuigingsstukken”* de stukken zijn waarnaar de inventaris bij stuk 6 verwijst.

2.7. Verzoeksters betwisten de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat hun visumaanvraag wordt onderzocht in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Verweerder beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid zoals hij in de bestreden beslissing opmerkt. De Raad kan hierbij slechts terughoudend toetsen.

2.9. In casu oordeelde verweerder dat er geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn in het dossier die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen. Verweerder baseert zich hierbij op de volgende elementen:

- verzoeksters bewijzen niet familiaal geïsoleerd te zijn in het herkomstland, waarbij verweerder aanstipt dat de familiale situatie en gezinssamenstelling onduidelijk zijn; verweerder wijst erop dat er nog andere gezinsleden zijn en dat niet wordt aangetoond dat de echtgenoot van G.S.S. is overleden; verweerder verwijst in dit verband naar de asielverklaringen van A.S. alsook naar het gebrek aan een overlijdensattest van de echtgenoot van G.S.S.;
- het is onduidelijk in welke omstandigheden, welk land, welke plaats en welke precare situatie verzoeksters zich momenteel bevinden; verweerder stipt hierbij aan dat A.S. in Pakistan werd geboren en aldaar is opgegroeid waardoor geen geloof werd gehecht aan zijn vrees voor vervolging door de taliban, dat de advocaat aangeeft dat verzoeksters in 2017 zijn teruggekeerd naar Afghanistan en daar gevaar lopen voor de taliban maar geen enkel element of begin van bewijs hiervan aanbrengt en dat het werk bij een NGO door tweede verzoekster plaatsvond in Pakistan en niet in Afghanistan;
- de algemene persberichten en veiligheidsrapporten over Afghanistan tonen geen persoonlijk gevaar aan voor verzoeksters of een mogelijke schending van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM; verzoeksters bevinden zich wellicht niet in Afghanistan en hebben nooit problemen gehad met de taliban;
- er worden geen bewijzen voorgelegd van regelmatige contacten en/of steun vanuit België, waarbij verzoeksters ook financiële steun kunnen ontvangen via internationale operatoren en contact kunnen houden via moderne communicatiekanalen; A.S. kan ook naar Pakistan reizen om zich daar tijdelijk met zijn familie te herenigen;

Verweerder concludeert vervolgens: *“Zonder elementen die wijzen op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, van contacten en een zekere financiële en/of morele afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen zoon zou de afgifte van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging van artikel 10 Vreemdelingenwet inhouden.”*

2.10. Verzoeksters volharden dat zij wel degelijk familiaal geïsoleerd leven in Afghanistan. Zij geven aan dat ze verweerder hebben meegedeeld dat het gezin vier kinderen telt – de tweeling I. en F., dochter L. (tweede verzoekster) en zoon A.S. (de referentiepersoon) –, dat F. werd opgegeven voor adoptie, maar ondertussen is getrouwd en met haar echtgenoot en diens familie samenleeft, dat I. een natuurlijke dood is gestorven en dat vader S. is overleden bij een verkeersongeluk. Dit kan inderdaad worden gelezen in stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift, *“motivatie ter ondersteuning van de visumaanvraag, dd. 21 april 2021”*. Deze gezinssamenstelling werd ook door de te vervoegen referentiepersoon A.S. opgeworpen in zijn verzoek om internationale bescherming, doch zoals in de bestreden beslissing wordt aangestipt, werd vastgesteld dat hij tijdens dit verzoek vergat te vermelden dat hij nog twee broers heeft, Ib. en H. alsook een zus N. Thans geven verzoeksters zonder enige uitleg in het verzoekschrift aan dat er nog sprake is van andere gezinsleden, met name van N., *“een andere dochter van het gezin”*, waarbij wordt geponeerd dat zij samenwoont met haar echtgenoot, en van Ib. en H., *“de andere twee zonen van het gezin”*, waarbij wordt geponeerd dat zij *“evenmin samen[wonen] met het gezin”*. Verzoeksters verduidelijken in hun verzoekschrift niet waarom zij het bestaan van deze gezinsleden slechts voor het eerst kenbaar maken in hun verzoekschrift en waarom zij hen niet eerder in hun visumaanvraag hebben vermeld. Het klemmt des te meer daar de advocaat van verzoeksters in stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift, *“motivatie ter ondersteuning van de visumaanvraag, dd. 21 april 2021”* aangaf dat eerste verzoekster *“wenst herenigd te worden met haar nog levende kinderen, met name A. en L.”* Met hun betoog kunnen verzoeksters dan ook bezwaarlijk de overweging in de bestreden beslissing dat *“de familiale omstandigheden en gezinssamenstelling [...] bijgevolg onduidelijk [zijn] waardoor een mogelijke schending van de bepalingen van Art. 8 van het EVRM dat eveneens [is]”* aan het wankelen brengen. De Raad wijst erop dat verzoeksters ook geen enkel begin van bewijs voorleggen dat de *“andere twee zonen van het gezin”* en N., *“een andere dochter van het gezin”* niet met hen (kunnen) samenwonen. Evenmin wordt het overlijden aangetoond van de echtgenoot van G.S.S./vader van A.S. en L.S. met een rechtsgeldig overlijdensattest noch wordt een uitleg verstrekt waarom dit niet kan worden bijgebracht. De Raad merkt in dit verband nog op dat blijkens het administratief dossier A.S. in de *“vragenlijst asielprocedure”* van de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 augustus 2018 heeft meegedeeld dat zijn vader G.A. werd gedood door de taliban wegens samenwerking met de overheid. Dit heeft hij bevestigd tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (p. 5) om daarna te verklaren dat zijn vader overleed na een verkeersongeval in Pakistan (p. 15). Kortom, dat verzoeksters *“alleen achterbleven”* is dus niet meer dan een bloot betoog. Er wordt niet aangetoond dat er sprake is van familiaal isolement.

2.11. Verzoeksters volharden voorts zij dat zij in 2017, samen met de referentiepersoon A.S., Pakistan – waarnaar ze op een onbekende datum zijn afgereisd vanuit Afghanistan – hebben verlaten om terug te keren naar Afghanistan. Met een herhaling van de elementen die ze reeds hebben meegedeeld bij het indienen van hun visumaanvraag en het voegen van de stukken 12 tot 25 aan het verzoekschrift, die opnieuw – doch niet eerder voorgelegde – rapporten/persartikels betreffen over de algemene situatie in Afghanistan, brengen verzoeksters vooreerst de bestreden beslissing niet aan het wankelen, waar hierin wordt gesteld: *“Uit het administratief dossier en verklaringen van de te vervoegen zoon blijkt verder dat hij in Pakistan geboren is en opgroeide, en dat een mogelijk gevaar voor de Taliban bij de beoordeling van zijn asielaanvraag bijgevolg als geheel ongeloofwaardig beschouwd werd. Hetzelfde is van toepassing bij de beoordeling van een mogelijk gevaar voor de Taliban voor betrokkene sinds zij volgens verklaring van advocaat Micholt in 2017 terug naar Afghanistan zou zijn gekeerd : er werd geen enkel element of begin van bewijs aangebracht die deze verklaring kan staven. De algemene veiligheidsrapporten/ persartikels die bij de aanvraag werden voorgelegd teneinde de preciaire situatie waarin betrokkenen zich 'uiteraard' zouden bevinden tonen geen persoonlijk gevaar voor betrokkenen aan of een mogelijke schending van de bepalingen van Art 3 van het EVRM. “Betrokkene [...] heeft nooit problemen met de Taliban gehad (...)”*. Tevergeefs pogen verzoeksters deze beoordeling onderuit te halen door hun schrijven van 14 februari 2022, gericht aan de Raad, waarin ze verwijzen naar verschillende attesten van opleiding die tweede verzoekster volgde in Afghanistan en die volgens hen aantonen dat er geen twijfel kan bestaan over het feit dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gevisieerd door de taliban (stukken 27 tot 30). Ten eerste blijkt niet dat dit stukken zijn waarover verweerder beschikte toen hij de bestreden beslissing trof. De Raad kan als annulatierechter niet op grond hiervan besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Ten tweede betreffen drie van de vier stukken, opleidingen die verzoekster zou hebben gevolgd in Afghanistan in 2013, 2014 en 2016. Echter vertoefden verzoeksters naar eigen zeggen op dat ogenblik nog in Pakistan, vermits ze hebben verklaard dat ze pas in 2017 naar Afghanistan zijn teruggekeerd. Het blijkt niet dat verzoeksters hebben verklaard dat ze voor 2017 beiden of minstens één van hen nog regelmatig terugkeerde(n) naar Afghanistan. Een vierde stuk bevat geen datum. De originele stukken werd ook niet voorgelegd zodat de Raad ook niet kan nagaan of het kopieën van originelen betreft. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt.

2.12. Ook de volgende overweging blijft overeind: *“Betrokkene bevindt zich wellicht niet in Afghanistan.”* Immers lag op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen, ter ondersteuning van een verblijf in Afghanistan sedert 2017 niet meer voor dan verzoeksters' eigen verklaringen, alsook de verklaringen van de referentiepersoon A.S., die blijkens zijn gehoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meerdere malen aangemaand werd om de waarheid te vertellen, nadat hij eerder had gelogen over de gezinssamenstelling en had verklaard dat hij nooit in Pakistan gewoond had (p. 8 gehoorverslag). Zoals hierboven ook al werd gesteld, heeft hij ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de plaats van overlijden van zijn vader. Verzoeksters zelf hebben, zo blijkt hierboven, ook niet van in den beginne klare wijn geschonken over de gezinssamenstelling. Er kan dan ook bezwaarlijk een vertrek vanuit Pakistan naar Afghanistan in 2017 worden aangenomen op grond van de eigen verklaringen van verzoeksters en die van A.S. Daar komt nog bij dat verzoeksters ook niets inbrengen tegen de vaststelling van verweerder dat *“het NGO werk [...] plaats[vond] in Pakistan in plaats van Afghanistan”*. Dat sinds juli 2016 de Pakistaanse autoriteiten campagnes hebben opgezet om Afghanen gedwongen terug te drijven naar Afghanistan en dat hiervan werd bericht door Human Rights Watch op 13 februari 2017 (stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift), vormt niet het bewijs dat verzoeksters zelf in 2017 terugkeerden naar Afghanistan. Dit stuk wordt trouwens voor het eerst gevoegd bij het verzoekschrift. Verweerder kon er dan ook niet over oordelen. De Raad kan als annulatierechter niet op grond hiervan besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Verder geven verzoeksters in het verzoekschrift zelf aan dat ze sedert augustus 2021 terug naar Pakistan gingen. De vaststelling in de bestreden beslissing *“Het is onduidelijk in welke omstandigheden + land + plaats en in welke preciaire situatie betrokkene en haar meerderjarige dochter zich momenteel bevinden”* blijft ook overeind (vet aangebracht door de Raad). Verzoeksters maken niet duidelijk waar in Pakistan ze zich bevinden. Door hun simpel betoog dat ze in Pakistan *“momenteel zonder verblijfsvergunning verblijven”* tonen ze niet aan dat ze zich daar in een preciaire situatie bevinden. Ze kennen immers redelijkerwijs hun weg aldaar gezien ze er lange tijd hebben verbleven. Verzoeksters verduidelijken nergens wanneer ze destijds van Afghanistan naar Pakistan zijn afgereisd maar A.S. heeft ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming uiteindelijk verklaard dat hij in Pakistan is geboren en daar is opgegroeid. Bij zijn gehoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft A.S. ook aangegeven dat zijn ouders na hun trouw naar Pakistan zijn gegaan omdat het leven moeilijk was geworden

door de invasie van de Russen (gehoorverslag p.17). Dit alles wijst op een lang verblijf in Pakistan. In stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift, *“motivatie ter ondersteuning van de visumaanvraag, dd. 21 april 2021”*, stelt de advocaat van verzoeksters trouwens zelf uitdrukkelijk dat ze *“lange tijd in Pakistan”* hebben gewoond.

2.13. Verzoeksters uiten verder kritiek op het motief in de bestreden beslissing dat er geen bewijzen voorliggen van regelmatige contacten en/of van steun vanuit België. Zij stellen dat ze wel degelijk bewijzen hebben overgemaakt dat ze via WhatsApp regelmatig contact onderhielden *“met de heer S.”* Zij verwijzen hiertoe naar overtuigingstuk 9, gevoegd bij hun verzoekschrift. Voor zover al moet worden aangenomen dat de afdruk van WhatsApp-berichten, die thans als overtuigingsstuk 9 bij het verzoekschrift wordt gevoegd onder de noemer *“Bewijzen contact die bij de ondersteunende motievatie werden neergelegd”*, tevens werden voorgelegd bij de oorspronkelijk visumaanvraag als stuk 14 (cf. punt 2.6.), kan de Raad enkel opmerken dat deze afdruk slechts twee pagina's beslaat en bovenal tekst bevat in een vreemde taal, andere dan het Engels, waarin enkel de data 4 januari, 14 januari en 15 januari 2020 leesbaar zijn. Bij gebrek aan een geldige vertaling in één van de landstalen, kan de Raad geen kennis nemen van de inhoud van deze gesprekken die zouden hebben plaatsgegrepen tussen verzoeksters en *“de heer S.”*. Waar verzoeksters verwijzen naar de overtuigingsstukken 10 en 11 – de *“recente bewijzen van contact”* met *“de heer S”* en de *“recente bewijzen van financiële steun”* van de *“heer A.”* – houden zij niet voor dat zij deze stukken zouden hebben overgemaakt bij hun visumaanvraag. Zij kunnen deze stukken niet dienstig voor het eerst overmaken naar aanleiding van huidig verzoekschrift. Verweerder kon hiermee geen rekening houden bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. De Raad kan als annulatierechter niet op grond hiervan besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Louter volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook de afdruk van deze WhatsApp-berichten gevoegd onder stuk 10 bij het verzoekschrift teksten bevat opgesteld in een andere taal dan de officiële landstalen of het Engels en niet vergezeld gaat van een geldige vertaling, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Wat betreft de drie bewijzen van geldtransfers gevoegd als stuk 11 bij het verzoekschrift wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit transfers betreffen van A.S. gericht aan een derde persoon H.R., met betrekking tot wie niet meer dan een loutere verklaring wordt overgemaakt dat deze persoon van Pakistaanse nationaliteit het geld ontving en vervolgens overmaakte aan verzoeksters (stuk 26 dat ook slechts voor het eerst wordt gevoegd bij het verzoekschrift). Hieraan kan weinig bewijswaarde worden toegedicht.

2.14. Verzoeksters koesterden voorts de verwachting dat verweerder contact met hen zou opnemen om hem bijkomende stukken te doen overmaken. Het komt aan een aanvrager van een humanitair visum toe om alle door hem nuttig geachte stukken over te maken en dit in een taal die toegankelijk is voor verweerder. Van verzoeksters, die werden bijgestaan door een advocaat, vermocht te worden verwacht dat zij alle nuttige stukken zouden overmaken die wijzen op de prangende humanitaire situatie waarin zij zelf stellen zich te bevinden en op grond waarvan zij een visum wensen te verkrijgen. Dat de advocaat in haar begeleidend schrijven expliciet heeft aangegeven dat er steeds contact mocht worden opgenomen met haar, indien bijkomende stukken vereist waren, maakt nog niet dat verweerder verplicht is zulks te doen. Dat de wet niet bepaalt welke documenten er moeten worden voorgelegd, impliceert ook niet dat verweerder een bijkomend initiatief moet nemen in deze. De verwijzing naar de arresten van de Raad leidt niet tot een andersluidend oordeel. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Verder kan de Raad enkel opmerken dat het arrest met nummer 170 876 waarin verzoeker werd bijgetreden in zijn standpunt dat verweerder hem diende te horen, handelt over een beslissing tot weigering van verblijf van een familielid van een Unieburger. De thans bestreden beslissing is niet een dergelijke beslissing. De bestreden beslissing steunt ook niet op doorslaggevende gegevens die verzoeksters redelijkerwijze niet konden of niet moesten kennen bij het indienen van hun aanvraag en al evenmin steunt de bestreden beslissing op redenen waarop verzoeksters in hun aanvraag niet konden of moesten anticiperen. Wat betreft het arrest met nummer 146 205, kan de Raad enkel opmerken dat in het arrest corresponderend met dit arrestnummer niet kan worden gelezen wat verzoeksters eruit citeren. Het is dan ook niet mogelijk om de context van de geciteerde passage van het arrest te achterhalen, laat staan dat duidelijk blijkt dat dit betrekking zou hebben op een gelijkaardige zaak als de thans voorliggende.

2.15. Verzoeksters hebben niet aangetoond zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden waarop ze hun aanvraag tot afgifte van een humanitair visum hebben gebaseerd. Tevergeefs voeren ze aan dat *“verwerende partij een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd”*. Het zijn verzoeksters zelf die hebben nagelaten de nodige documenten over te maken en ze kunnen dit gebrek niet herstellen door thans voor het eerst allerlei documenten aan hun verzoekschrift toe te voegen en nadien nog bijkomend te versturen aan de Raad. Het is niet aan de Raad om de merites van de visumaanvraag te gaan

beoordelen aan de hand van stukken waarover verweerder niet beschikte toen hij de bestreden beslissing trof. Verzoeksters' overtuiging dat *"er weldegelijk bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen"* volstaat ook niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Hun overtuiging geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). De Raad benadrukt in deze nogmaals de ruime appreciatiebevoegdheid, die verweerder ter zake heeft.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.16. Verzoeksters voeren in een tweede middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij hun middel:

"[...] Samenvatting middel:

De situatie van verzoekende partijen valt duidelijk onder artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij heeft hier onvoldoende aandacht aan geschonken.

In de motivatie die door de raadvrouw van de verzoekende partij werd neergelegd ter ondersteuning van de aanvraag van het humanitair visum, werd de nadruk gelegd op artikel 8 E.V.R.M.:

"Niettegenstaande A. sinds 2018 in België woont en hij sinds zijn vertrek geschieden is van zijn moeder en zus, bestaat er tussen hen een familieleven dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Iedereen heeft een diepe wens om terug samen te zijn en dit het liefst zo snel mogelijk.

Tussen de familieleden van het gezin S. is er zonder enige sprake van een effectief familieleven in het kader van artikel 8 E.V.R.M.

De meerderjarigheid van de kinderen, de dochter L. en de zoon A., doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Zolang L. en A. niet hun eigen gezin hebben (EHRM, Maslov v. Oostenrijk, 23 juni 2008, nr. 1638/03, § 62) en ze kunnen aantonen dat er tussen hen en hun ouder bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn, verdient hun familieband de bescherming van artikel 8 EVRM (EHRM, Mokrani/France, 15 juli 2003, § 33).

Noch L. noch A. zijn op heden gehuwd (stuk 8 en stuk 22)."
(stuk 6, motivatie ter ondersteuning van de visumaanvraag, dd. 21 april 2021, [...])

Ondanks het feit dat het belang van artikel 8 E.V.R.M. een hogere rechtsnorm is, houdt de verwerende partij hier onvoldoende rekening mee. Dit is onbegrijpelijk en zonder meer een schending van de zorgvuldigheidsplicht van de verwerende partij. Op basis hiervan dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden. Verzoekende partijen verwijzen naar volgende rechtspraak van uw Raad:

"De verwerende partij laat evenwel na in huidige beslissing tot weigering van verblijf, om ook maar op enige concrete wijze in te gaan op of melding te maken van het gezins- en/of privéleven van verzoeker. In de aanvraag van 6 juli 2015 werd nochtans uitdrukkelijk gewezen op het bestaan van een gezinsleven in België.

Alleszins blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins- en/of privéleven van verzoeker. De belangenafweging in de bestreden beslissing vermeldt de elementen van openbare orde maar weegt ze niet af tegenover het gezins- en privéleven van verzoeker en is bijgevolg onvolledig. De Raad kan in casu niet vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het gezins- en/of privéleven van verzoeker zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Een correcte feitenvinding ontbreekt in casu. De schending van de materiële motiveringplicht in samenhang met artikel 8 van het EVRM is aangetoond.”
(arrest RVV nr. 184 149 van 21 maart 2017, [...])

Ook in het arrest nr. 103 321 van 23 mei 2013 van uw Raad werd de beslissing van verwerende partij vernietigd, gezien er door verwerende partij niet werd aangetoond dat er een belangenafweging werd gemaakt:

“En l’espèce, il ressort du dossier administratif que les parties requérantes ont leur père ou époux sur le territoire et qu’ils constituent bien une famille, au sens de l’article 8 de la CEDH, ce qui n’est d’ailleurs pas formellement contesté. Il ne ressort toutefois ni de l’acte attaqué ni du dossier administratif que la partie défenderesse se soit livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause et mis en balance les différents intérêts en présence, alors qu’elle avait ou devait avoir connaissance des éléments particuliers de la cause dont notamment la circonstance que l’époux et père des parties requérantes a obtenu le statut de protection subsidiaire par les instances d’asile belges. Partant, le moyen est fondé.”
(arrest CCE nr. 103 321 van 23 mei 2013, [...])

Ten slotte dienen ook de arresten nr. 208 200 van 24 augustus 2018 en nr. 166 717 van 28 april 2016 van uw Raad benadrukt te worden. In het eerste arrest werd de beslissing van verwerende partij vernietigd omdat er noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier kon worden afgeleid dat er een concrete afweging van de belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 EVRM heeft plaatsgehad. In het laatstgenoemde arrest werd de beslissing van verwerende partij vernietigd omwille van een onvoldoende motivering in het licht van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt namelijk de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert. De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en

daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Universitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partijen het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met hun zoon/broer wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is logisch, gezien haar het recht om als een 'normaal' gezin door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partijen is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin verzoekende partijen zich bevinden, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partijen wensen een normaal gezins- en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is artikel 8 E.V.R.M. en de motiveringsplicht manifest geschonden."

2.17. Voor wat betreft de invulling van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, verwijst de Raad naar punt 2.4.

Voor wat betreft het geschonden geachte proportionaliteitsbeginsel, dit maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeksters ondergaan (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.18. Verzoeksters voeren aan dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het familieleven dat zij wensen te onderhouden met A.S. Zij betogen dat de bestreden beslissing disproportioneel is aan het beoogde doel en dat zij totaal onaanvaardbaar is.

2.19. In de bestreden beslissing kan het volgende worden gelezen: "De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op

de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM [...] De familiale omstandigheden en gezinssamenstelling zijn bijgevolg onduidelijk waardoor een mogelijke schending van de bepalingen van Art 8 van het EVRM dat eveneens zijn (in geval van weigering van het visum, de redenering van de advocaat kan hier niet gevolgd worden). [...] Verder blijken uit de aanvraag geen bewijzen van regelmatige contacten en of van steun vanuit België. Betrokkenen hebben de mogelijkheid om indien nodig financieel gesteund te worden vanuit België via internationale operatoren (Western Union, Moneygram...) en kunnen contact houden via de moderne mediakanalen (Whatsapp, andere) hiervoor hoeven zij zich niet in België te vestigen. Andersom is het mogelijk een optie dat de zoon tijdelijk naar Pakistan reist om zich daar tijdelijk met zijn familie te herenigen.”

2.20. In tegenstelling tot wat verzoeksters voorhouden werd aldus in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Bij de bespreking van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat verzoeksters niet hebben aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de gezinssamenstelling en familiale omstandigheden onduidelijk zijn, waardoor ook de overweging die verweerder hierna maakt met name dat een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM dat eveneens is, ook overeind blijft. Niet alle familiale banden tussen meerderjarige personen ressorteren onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling. Immers zijn er voor meerderjarige familieleden, zoals in casu, bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Verzoeksters zijn zich daarvan bewust, gezien zij in hun visumaanvraag zelf hebben aangegeven dat *“zolang L. en A. niet hun eigen gezin hebben [...] en ze kunnen aantonen dat er tussen hen en hun ouder bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn, [...] hun familieband de bescherming van artikel 8 EVRM [verdient]”*. De Raad kan alleen vaststellen dat verzoeksters niet aangeven waaruit de bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen henzelf en de te vervoegen A.S. bestaan. Voor wat betreft de *“recente bewijzen van financiële steun”* van de *“heer A.”* kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.13. Alleszins gaan verzoeksters ook niet concreet in op de overige vaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat de afgifte van een humanitair visum hoe dan ook een gunst is en dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet absoluut is. Evenmin gaan zij concreet in op de vooropgestelde mogelijkheden om contact te onderhouden via moderne communicatiemiddelen, om financieel te worden ondersteund via internationale geldtransfers en de mogelijkheid voor A.S. om tijdelijk naar Pakistan te reizen om contact te onderhouden met verzoeksters. Verzoeksters verkiezen hun familieleven ten volle te kunnen uitoefenen door naar België te komen, doch met deze wens – waarvoor begrip kan worden opgebracht – tonen zij niet aan dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Artikel 8 van het EVRM reikt niet zo ver dat verweerder verzoeksters *“diep verlangen om als een ‘normaal’ gezin door het leven te gaan”* moet inwilligen en hen ten behoeve daarvan *“een onbeperkt verblijf”* moet verstrekken.

2.21. De door verzoeksters geciteerde rechtspraak van de Raad doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. De Raad herhaalt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen. Alleszins betreffen de door verzoeksters geciteerde arresten geenszins gelijkaardige zaken als huidige zaak. Zo handelen de arresten over situaties waarin het gezinsleven bestaat uit echtgenoten/partners, minderjarige kinderen, zorgbehoevende ouderen met een medische problematiek die mantelzorg ontvangen van hun meerderjarige kinderen, e.d. Dergelijke elementen liggen thans niet voor. Ook de vele theoretische overwegingen in het verzoekschrift aangaande artikel 8 van het EVRM, volstaan niet om een concrete schending van deze verdragsbepaling aan te tonen. Verzoeksters kunnen zich ook niet beroepen op rechtspraak van het EHRM aangaande een uitzetting omwille van openbare orde. Huidige zaak is geen uitzetting en heeft geen betrekking op elementen van openbare orde. Verzoeksters achten de bestreden beslissing disproportioneel aan het beoogde doel en bestempelen ze als onaanvaardbaar maar met deze overtuiging wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Waar zij wijzen op de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, werd in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeksters zich niet kunnen beroepen op gezinshereniging conform artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting betreft van voormelde richtlijn. Verzoeksters, die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG, kunnen zich dan ook niet dienstig beroepen op het artikel 17 van deze richtlijn. Verweerder kon terecht stellen: *“Zonder elementen die wijzen op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, van contacten en een zekere financiële en of morele afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen zoon*

zou de afgifte van een humanitair een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 10VW inhouden.”

Het tweede middel is ongegrond.

2.22. Verzoeksters voeren in een derde middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een grondig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partijen op bescherming in het licht van artikel 3 van het E.V.R.M. op basis van hun Afghaanse nationaliteit.

Artikel 3 E.V.R.M. beschermt verzoekende partijen tegen blootstelling aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 3 E.V.R.M. garandeert een absoluut recht, hieruit volgt dat elke staat verplicht is om eventuele aanwijzingen van een reëel risico conform art. 3 E.V.R.M. effectief te onderzoeken. Hierbij dient de staat alle aspecten effectief te onderzoeken.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens legt in dit kader een verregaande onderzoeksplicht op aan de beoordelende overheid, wanneer het een verwijdering betreft naar een land, waarvan uit rapporten blijkt dat mensenrechtenschendingen er veelvuldig voorkomen.

“The Court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention.”

(EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, §147, [...])

De situatie in Afghanistan is bijzonder precair. De Taliban heeft op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Enkele dagen geleden hebben zij de macht overgenomen en werd het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uitgeroepen (stuk 12, De Morgen, Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit, 16 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.demorgen.be/nieuws/machtsovername-compleet-taliban-roepen-islamitisch-emiraat-van-afghanistan-uit-b60690af/>)

Gelet op de precaire veiligheidssituatie hebben verschillende EU-landen, waaronder België, beslist om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren naar Afghanistan:

“De kwestie stelt zich niet langer, omdat de situatie in Afghanistan 'verschrikkelijk' is, zegt Mahdi. Er is geen algemene beslissing over het verbod op gedwongen terugkeer, maar volgens Mahdi kan het niet anders dat in iedere individuele beslissing repatriëring niet meer kan.

Maandag zijn ook de commerciële vluchten naar en van de Afghaanse hoofdstad Kaboel stopgezet. De luchthaven is in handen van het Amerikaanse leger, dat de evacuatie van diplomatiek personeel probeert in goede banen te leiden.”

(stuk 13, De Tijd, Geen gedwongen terugkeer naar Afghanistan voor afgewezen asielzoekers, 16 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.tijd.be/politiek-economie/belgie/federaal/geen-gedwongen-terugkeer-naar-afghanistan-voor-afgewezen-asielzoekers/10326047.html>, [...])

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.

“In the wake of the withdrawal of international troops from Afghanistan, there has been a rapid deterioration in the security and human rights situation in large parts of the country. The Taliban has taken control of a rapidly increasing number of districts, with their advance accelerating in August 2021,

to capture 26 out of 34 of Afghanistan's provincial capitals in the space of ten days, ultimately taking control of the presidential palace in Kabul. The upsurge of violence has a serious impact on civilians, including women and children. UNHCR is concerned about the risk of human rights violations against civilians, including against women and girls and against Afghans who are perceived by the Taliban to have a current or past association with the Afghan government or with the international military forces in Afghanistan or with international organizations in the country."

(stuk 14, UNHCR, Position on Returns to Afghanistan, 17 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.refworld.org/docid/611a4c5c4.html>, [...])

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met een grote korrel zout genomen. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind:

"But much of the world is wary of their reassurances. After taking over Afghanistan in 1996, the Taliban imposed their harsh interpretation of Islam with punishments like floggings, amputations and mass executions.

On Tuesday, a Biden administration official confirmed that any central bank assets the Afghan government had kept in the United States would not be available to the Taliban.

Many Afghans, too, remain utterly unconvinced by the new face presented by the Taliban, and its promises of political pluralism and women's and minority rights.

(...)

More broadly, the United Nations secretary-general warned of having received "chilling reports of severe restrictions on human rights" across Afghanistan since the Taliban began its takeover."

(stuk 15, The New York Times, Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist, 17 augustus 2021, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>, [...])

Kort nadat de beloftes werden uitgesproken werd al duidelijk dat het inderdaad slechts om loze beloftes ging. Vrouwenrechten werden bijzonder snel teruggeschoefd. Verzoekende partijen zijn vrouwen die alleen in Afghanistan verbleven, waardoor zij zich in een zeer precarie situatie bevonden. Verzoekende partijen vreesden voor hun leven en zagen geen andere oplossing dan hun land van herkomst te verlaten.

"Het lijkt er dus op dat de vrouwen in Afghanistan opnieuw zo'n barre toekomst tegemoet gaan, nadat eerder al was gebleken dat verschillende vrouwen hun job niet meer kunnen of mogen uitoefenen sinds de machtsovername midden augustus.

Maar de taliban laten vandaag verstaan dat meisjes wel degelijk naar school zullen kunnen gaan. "Zo snel als mogelijk", aldus hun woordvoerder. "We zijn de zaken aan het afronden."

Of ze die belofte ook zullen waarmaken, is nog maar de vraag. Intussen hebben de taliban ook enkele nieuwe ministers benoemd, waardoor de regering nu volledig is. Ook daar is geen spoor van vrouwen. Noch van een ministerie van Vrouwenzaken. De taliban hebben dat ministerie vorige week gesloten en vervangen door een ministerie van Deugdzaamheid, een afdeling "voor de verspreiding van deugd en preventie van ondeugd".

(stuk 16, VRT NWS, Taliban in Afghanistan verzekeren: meisjes zullen "zo snel als mogelijk" naar middelbare school kunnen terugkeren, 21 september 2021, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/09/21/amnesty-international-taliban-verspillen-geen-tijd-om-mensenre0/>, [...])

"Michelle Bachelet informed a high-level event on safeguarding 20 years of international engagement in Afghanistan, that women have been "progressively excluded from the public sphere", prohibited from appearing without a male guardian and face increasing restrictions on their right to work.

"The Ministry that once promoted women's rights has been disbanded, and its premises taken over by a Ministry for the propagation of Virtue and the prevention of Vice – an all-male office that will apply guidelines on appropriate dress and behaviour" the human rights chief said.

Moreover, Taliban representatives have dismantled many other former government offices for women's affairs, gaining access to sensitive files, threatening staff, and accusing women's civil society groups of spreading "anti-Islamic" ideas."

(stuk 17, UN News, Afghanistan: 'Palpable' fear of 'brutal and systemic repression' of women grows, 21 september 2021, te consulteren op: <https://news.un.org/en/story/2021/09/1100562>, [...])

Zo zijn eind oktober 2 mensen vermoord door de taliban, omdat er muziek afgespeeld werd tijdens een trouwfeest:

"Zeker twee mensen zijn omgekomen en verschillende anderen zijn gewond geraakt nadat de taliban het vuur openden tijdens een trouwfeest omdat er muziek werd gespeeld.

Het incident vond vrijdagavond laat plaats in de provincie Nangarhar.

Volgens een aanwezige hadden de taliban toestemming gegeven om muziek te spelen, maar vielen enkele strijdkrachten later het feest binnen. Er vielen zeker twee doden en zes gewonden werden naar een ziekenhuis gebracht."

(stuk 18, De Standaard, Taliban openen vuur op feestgangers omdat ze muziek spelen op huwelijk, 30 oktober 2021, te consulteren op: https://www.standaard.be/cnt/dmf20211030_94368854, [...])

Een vrouw verdween nadat zij reisde zonder echtgenoot of voogd:

"Al twee volle maanden regeren de taliban nu over Afghanistan. In die periode is een ware anti-vrouwen-filosofie tot ontwikkeling gekomen. De beledigende en haatdragende blikken die vrouwen – zelfs al zijn ze van top tot teen bedekt – op straat krijgen toegeworpen zijn niet te verdragen. Buitenkomen is onaangenaam. Wij hebben schrik om voor het minste gestraft te worden. Een tweetal weken geleden is een vrouw van Kaboel naar Mazar-i-Sharif gereisd zonder man of voogd. De taliban hebben haar binnengeropen voor "ondervraging". Sindsdien is er geen spoor meer van haar.

Niemand heeft ook het recht om de taliban daar iets over te vragen, zelfs de pers niet. De taliban beschouwen de pers en de journalisten als 'boodschappers van de duivel', die zogezegd 'de vijand versterken'."

(stuk 19, De standaard, 'Universitairen denken alleen nog aan wegraken, 23 oktober 2021, te consulteren op: https://www.standaard.be/cnt/dmf20211022_97679294, [...])

De taliban heeft op korte tijd een schrikbewind gecreëerd: mensen worden tegen elkaar opgezet en zelfmoordterroristen worden geprezen voor hun daden...

"Eind oktober heeft Sirajuddin Haqqani, de interim-minister van Binnenlandse Zaken voor de taliban, de loftrumpet gestoken over de daden van zelfmoordaanslagen in de laatste twintig jaar. Dat gebeurde in een chic hotel in Kaboel, waar nabestaanden van die zelfmoordterroristen cash en grond kregen in een ceremonie. 'Zonder hun offers zou de heroëring niet mogelijk zijn geweest', schreven Haqqani en een woordvoerder van het ministerie op Twitter. Bij Afghansen die familieleden verloren in aanslagen, rijt dat veel oude wonden open."

(stuk 20, De Standaard, 'Voor de taliban zijn zelfmoordaanslagen televisiespektakel, 3 november 2021, te consulteren op: https://www.standaard.be/cnt/dmf20211102_98124627, [...])

"Dat komt omdat de taliban een politienetwerk uitrolden met tentakels die ver reiken. De kassier in de buurtwinkel, de taxichauffeur of zelfs je eigen familieleden zouden je kunnen verraden. Er lopen mensen rond die – uit vrije wil of onder dwang – anderen afluisteren en informatie doorgeven aan de taliban. Het systeem zet iedereen tegen elkaar op. De taliban hebben een regime gecreëerd dat teert op angst."

(stuk 21, De Standaard, 'De taliban zetten iedereen tegen elkaar op', 22 september 2021, te consulteren op: https://www.standaard.be/cnt/dmf20210921_97587309, [...])

Naast de taliban, is IS opnieuw een significante dreiging in Afghanistan. Zij pleegden de afgelopen maanden verschillende aanslagen, waarbij tientallen mensen om het leven kwamen.

Bij een aanslag op een sjiitische moskee die plaatsvond 9 oktober 2021 vielen 50 doden en meer dan 100 gewonden (stuk 22, BBC, Afghanistan: Deadly attack hits Kunduz mosque during Friday prayers, 9 oktober 2021, te consulteren op: <https://www.bbc.com/news/world-asia-58842793>).

Op 2 november 2021 voerde de Afghaanse tak van de Islamitische Staat een zelfmoordaanslag uit bij een militair ziekenhuis. Hierbij vielen 19 doden en meer dan 50 gewonden (stuk 23, VRT NWS, Zeker 19 doden en tientallen gewonden bij aanslag op militair ziekenhuis in Afghaanse hoofdstad Kaboel, 2 november 2021, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/11/02/zeker-19-doden-en-tientallen-gewonden-bij-ontploffing-aan-milita/>).

De Taliban kan niet anders dan toegeven dat IS een gevaar vormt in Afghanistan:

"While the movement's spokesman Zabihullah Mujahid has downplayed the threat, saying this week that Islamic State had no effective presence in Afghanistan, commanders on the ground do not dismiss the threat so lightly.

Two members of the movement's intelligence services who investigated some of the recent attacks in Jalalabad said the tactics showed the group remained a danger, even if it did not have enough fighters and resources to seize territory.

Using sticky bombs - magnetic bombs usually stuck to the underside of cars - the attacks targeted Taliban members in exactly the same way the Taliban itself used to hit officials and civil society figures to destabilize the former government.

(...)

"It remains active and dangerous, particularly if it is able, by positioning itself as the sole pure rejectionist group in Afghanistan, to recruit disaffected Taliban and other militants to swell its ranks," the UN said." (stuk 24, Reuters, Islamic State uses Taliban's own tactics to attack Afghanistan's new rulers, 23 september 2021, te consulteren op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/islamic-state-uses-talibans-own-tactics-attack-afghanistans-new-rulers-2021-09-23/>, [...])

Daarnaast wordt het land ook bedreigd door terroristen van Al Qaida:

"Il faut d'abord évoquer al-Qaida. Entre les talibans et al-Qaida, il y a "alignement", résume Didier Leroy, chercher à l'Institut royal supérieur de défense (IRSD). Mais en même temps, "les porte-parole talibans tentent de prendre leurs distances par rapport à cet acteur qui est considéré comme 'radioactif', [...] dans la phase actuelle où ils tentent de présenter une image de 'fréquentabilité' vis-à-vis de la communauté internationale. Mais leurs propres porte-parole ont déjà admis qu'il y avait des liens notamment familiaux entre milieux taliban et Al-Qaida".

Les chercheurs estiment qu'Al-Qaida est encore présent dans une quinzaine des 34 provinces d'Afghanistan, une "présence fortement résiduelle par rapport à l'intervention de l'Otan", précise Didier Leroy. Un phénomène milicien difficile à chiffrer."

(stuk 25, RTBF, Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al-Qaida face aux talibans ?, 26 augustus 2021, te consulteren op : https://www.rtbf.be/info/monde/detail_afghanistan-quel-risque-terroriste-representent-l-etat-islamique-et-al-qaida-face-aux-talibans?id=10830090, [...])

De situatie is dus duidelijk zéér onveilig. De voorgaande informatie toont ondubbelzinnig aan dat de dreiging in Afghanistan op heden zeer significant is. Het is dan ook een grove schending van de zorgvuldigheidsplicht dat de bestreden beslissing genomen werd zonder enig onderzoek naar een schending van artikel 3 E.V.R.M. De veiligheid van de Afghaanse burgers kan op heden niet gegarandeerd worden."

2.23. Wat betreft de draagwijdte van de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur, verwijst de Raad naar de punten 2.4 en 2.17.

2.24. De Raad wijst er vooreerst op dat de uitoefening van rechtsmacht door een staat een conditio sine qua non betreft, opdat die staat verantwoordelijk kan worden geacht voor handelingen of onthoudingen die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeksters, die zich niet op het Belgische grondgebied bevinden, tonen niet aan dat zij in casu onder de territoriale rechtsmacht van de Belgische staat ressorteren. Het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag, volstaat niet opdat hiervan sprake zou zijn. Evenmin tonen verzoeksters concreet aan dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn, die alsnog zouden kunnen leiden tot de conclusie

dat de Belgische staat in casu extraterritoriale rechtsmacht ten aanzien van hen uitoefent. Aangezien verzoeksters niet aantonen dat de Belgische staat enige rechtsmacht, in de zin van artikel 1 van het EVRM, ten aanzien van hen uitoefent, kunnen zij de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid, in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet inroepen. (EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, *M.N. e.a. t. België*).

2.25. Louter ten overvloede, in tegenstelling tot wat verzoeksters voorhouden, getuigt de bestreden beslissing wel degelijk van een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM. Zo kan in hierin het volgende worden gelezen: *“Uit het administratief dossier en verklaringen van de te vervoegen zoon blijkt verder dat hij in Pakistan geboren is en opgroeide, en dat een mogelijk gevaar voor de Taliban bij de beoordeling van zijn asielaanvraag bijgevolg als geheel ongeloofwaardig beschouwd werd. Hetzelfde is van toepassing bij de beoordeling van een mogelijk gevaar voor de Taliban voor betrokkene sinds zij volgens verklaring van advocaat Micholt in 2017 terug naar Afghanistan zou zijn gekeerd : er werd geen enkel element of begin van bewijs aangebracht die deze verklaring kan staven. (...) Betrokkene (...) heeft nooit problemen met de Taliban gehad (...).”*

2.26. Verzoeksters brengen geen enkel begin van bewijs aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zouden worden geviséerd door de taliban (cf. supra bespreking eerste middel), noch door IS of Al Qaida waarvan ze thans voor het eerst gewag maken. Verzoeksters bevinden zich bovendien op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing in Pakistan, een land waar zij in het verleden vele jaren hebben gewoond, waar ze dan ook kunnen worden geacht een sociaal netwerk te hebben en hun weg te kennen, wat onder meer blijkt uit het feit dat ze aldaar werden gevaccineerd (stukken 10 en 11 gevoegd bij de *“motivatie ter ondersteuning van de visumaanvraag”* van 21 april 2021, stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeksters stellen nergens dat ze in Pakistan een reëel risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Ze maken ook nergens aannemelijk dat ze vanuit Pakistan opnieuw zouden moeten terugkeren naar Afghanistan. Dit blijkt niet uit de stukken 12 tot 25 die ze toevoegen aan hun verzoekschrift en die zoals eerder gezegd niet eerder voorgelegde rapporten/pers-artikels betreffen over de algemene situatie in Afghanistan. Het blijkt ook niet uit de eerder besproken stukken 27 tot 30 die ze voegen aan hun schrijven van 14 februari 2022.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA